

РЕШЕНИЕ

№ 572
гр. К., 29.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – К., ЧЕТВЪРТИ ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
закрито заседание на двадесет и девети ноември през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Й.Б.П.

като разгледа докладваното от Й.Б.П. Гражданско дело № 20215510101496 по
описа за 2021 година, за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл.250, чл.247 и чл.248 от ГПК.

В срока за обжалване на постановеното по делото решение №412/29.08.2022
г. са постъпили: молба от пълномощника на ищите Б. Т. Ж. и П. К. Ж. за
допълване на решението и изменение на решението в частта за разносните;
молба от пълномощника на ищеца Ж. П. Ж. за изменение на решението в
частта за разносните и молба от пълномощника на ответника за поправка на
очевидна фактическа грешка.

В едноседмичния срок страните са подали отговори.

След като взе предвид доводите на страните за да се произнесе взе предвид
следното:

С производството по чл.250 от ГПК се цели да бъде преодоляна непълнотата
в постановеното съдебно решение. Според установената съдебна практика
непълно решение е налице, когато съдът е пропуснал да се произнесе /липсва
формирана воля/ по един или няколко от съединените искове, които са
предявени надлежно и приети за разглеждане т.е. съдебното решение е
непълно, когато съдът не се е произнесъл в диспозитива по целия спорен
предмет- няма решение за част от спорното право по един от съединените
искове. В случая предявените искове с правно основание чл.200 от КТ са при
условията на субективно кумулативно съединяване. С постановеното по
делото решение №412/29.08.2022 г. съдът частично е уважил исковете като е
осъдил ответника „А.“ АД да заплати на ищцата Б. Т. Ж. на основание чл.200,
ал.1 от КТ обезщетение в размер на 61932.48 лв. за претърпените
неимуществени вреди, причинени от смъртта на нейния съпруг К. П. Ж.,
следствие на трудова злополука на 14.03.2018 г. и на ищеца П. К. Ж., на
основание чл.200, ал.1 от КТ обезщетение в размер на *** лв. за претърпените
неимуществени вреди, причинени от смъртта на баща му К. П. Ж., следствие
на трудова злополука на 14.03.2018 г., след приспадане /намаляване/
съобразно разпоредбата на чл.200, ал.4 от КТ, на получените от Б. Ж. и П. Ж.
застрахователни обезщетения от “Дженерали застраховане“ АД по договора
за застраховка /л.115 и л.116 на делото/; както и е осъдил ответника да
заплати на Ж. П. Ж. в качеството на наследник на починалия в хода на
процеса ищец П. Ж. П., с ЕГН-*****, на основание чл.200, ал.1 от КТ,
сумата от *** лв., представляваща 1/2 от обезщетението за неимуществени

вреди претърпени от първоначалния ищец поради смъртта на сина му К. П. Ж. следствие на трудова злополука на 14.03.2018 г. и на П. К. Ж. в качеството на наследник на починалия в хода на процеса ищец П. Ж. П., на основание чл.200, ал.1 от КТ, сумата от *** лв., представляваща 1/2 от обезщетението за неимуществени вреди претърпени от първоначалния ищец поради смъртта на сина му К. П. Ж. следствие на трудова злополука, настъпила на 14.03.2018 г. Присъдена е и законната лихва с оглед на чл.86 във вр. с чл.84, ал.3 от ЗЗД вр. с чл.212 от КТ, върху уважените суми за обезщетение по чл.200, ал.1 от КТ, считано от 16.03.2018 г. - датата, следваща деня на смъртта до окончателното изплащане, така както е поискано с исковата молба. Съдът намира, искането за допълване на решението в частта за законната лихва чрез осъждане на ответника да заплати на Б. Т. Ж. и на П. К. Ж. законна лихва върху изплатените им застрахователни обезщетения, от датата на увреждането-16.03.2018 г. до датата на извършеното плащане -18.06.2021 г. за неоснователно. Обезщетенията, които се претендират от ответника са по чл.200, ал.1 от КТ, а изплатеното от застрахователя на първите двама ищци като наследници на работника К. П. Ж. застрахователно обезщетение е на основание чл.394 вр. с чл.459 вр. чл.411 от КЗ във вр. с чл.9, ал.1 от Наредба за задължително застраховане на работниците и служителите за риска "трудова злополука". Отговорността на застрахователя по групова застраховка "Трудова злополука" покрива поетото със застрахователния договор задължение да заплати определения размер на застрахователна сума при настъпване на риска. Предмет на застрахователния договор е животът и телесната цялост на работника или служителя, а предмет на иска по чл.200, ал.1 от КТ са претърпените от работника вреди. Следователно двете обезщетения имат един и същ общ правопораждащ факт, но са на различно основание. Затова отговорността на застрахователя не е тъждествена и не покрива отговорността на работодателя по чл.200 от КТ. Изплащането на застрахователното обезщетение задължава съда да приложи нормата на чл.200, ал.4 от КТ при доказаност на елементите от фактическия състав на чл.200, ал.1 от КТ като определили размера на обезщетението за неимуществени вреди от трудова злополука, причинила смърт на работника поотделно на всеки от ищите като негови наследници, от което да приспадне платеното от застрахователя по застрахователното правоотношение обезщетение. /решение №190/26.07.2013 г. по гр.д.№20/2013 г. на ВКС, III г.о./. Ответникът-работодател не дължи законна лихва върху размера на изплатеното застрахователно обезщетение / *** лв. на Б. Ж. и *** лв. на П. К. Ж./ от датата на увреждането до датата на изплащане, поради което искането на ищите Б. Ж. и *** лв. на П. К. Ж. за допълване на решението следва да бъде оставено без уважение.

Очевидна фактическа грешка е налице, когато е допусната грешка в диспозитива на решението, която не е резултат от формирането на волята на решаващия съд и когато от мотивите на решението е очевидно, че формираната истинска воля на съда е една, а в диспозитива на решението друга. Разпоредбата на чл.248 от ГПК има за цел поправяне на допуснати от съда грешки при определяне на отговорността за разноските.

В хипотезата на чл.38, ал.1, т.3 от ЗА адвокатът сам определя кои лица са от кръга на неговите близки, на които оказва безплатна адвокатска помощ. Не се

касае за сключен възмезден договор с адвоката за оказване правна защита и съдействие, в който случай страната има право да бъде обезщетена за направените разноски, затова следва да докаже, че ги е направила, за да ги претендира по чл.78 от ГПК. Правото на адвоката да окаже безплатна адвокатска помощ на лице по чл.38, ал.1, т.3 от ЗА е установено със закон. Когато в съдебното производство насрещната страна дължи разноски, съгласно чл.38, ал.2 от ЗА адвокатът, оказал на страната безплатна правна защита, има право на адвокатско възнаграждение в размер, определен от съда, което възнаграждение съдът присъжда на адвоката. За да упражни адвокатът това свое право, е достатъчно да представи сключен със страната договор за правна защита и съдействие, в който да посочи, че договореното възнаграждение е безплатно на основание чл.38, ал.1, т.3 от ЗА като не се нуждае от доказване обстоятелството, че доверителят е близък на адвоката./
определение №60173/08.11.2021 г. по гр.д.№1590/2021 г. на ВКС, I т.о.,
определение №207/26.06.2019 г. по т.д.№2277/2018 г.на ВКС, II т.о.
определение №60126/23.06.2021 г. по т.д.№1548/2020 г. на ВКС, I т.о. на ВКС,
определение №482/03.12.2020 г. по ч.т. д.№90/2020 г. на ВКС, II т.о.,
определение №97/12.02.2021 г. по ч.т. д.№2895/2019 г. на ВКС, II т.о. и др./.
Макар, че адвокатското възнаграждение по реда на чл.38, ал.2 от ЗА се присъжда директно на процесуалния представител на страната, то по отношение на неговото присъждане се прилагат процедурните правила по чл.78 от ГПК. Адвокатското възнаграждение по чл.38, ал.2 от ЗА се присъжда по искане на страната и следва да бъде включено в списъка на разноските- то е част разноските по делото, а не представлява самостоятелна претенция на адвоката към ответната страна / определение №9/07.01.2016 г. по ч.т.д. №3590/2015 г. на ВКС, II т.о/.

Съгласно чл.36, ал.2, изр.1 от ЗА размерът на възнаграждението се определя в договор между адвоката или адвоката от Европейския съюз и клиента, а чл.36, ал.4 ЗА- възнаграждението може да се уговори в абсолютна сума и/или процент върху определен интерес с оглед изхода на делото, с изключение на възнаграждението за защита по наказателни дела и по граждански дела с нематериален интерес. В мотивите на т.1 от Тълкувателно решение №6/06.11.2013 г. по тълк.д.№6/2012 г. на ВКС, ОСГТК, е прието, че „договорът за адвокатска услуга се сключва между клиент и адвокат, като писмената форма е за доказване. С него се удостоверява, както че разноските са заплатени, така и че само са договорени. От граматическото тълкуване на хипотезите, очертани в чл.78 ГПК се извежда, че само заплатените от страната разноски подлежат на възмездяване. Следователно процесуалният закон урежда единствено случаите, при които разноските са заплатени, а съдът следва да определи отговорността на страните за поемането им. В договора за правна помощ следва да бъде указан вида на плащане, освен когато по силата на нормативен акт е задължително заплащането да се осъществи по определен начин - например по банков път. Тогава, както и в случаите, при които е договорено такова заплащане, то следва да бъде документално установено със съответните банкови документи, удостоверяващи плащането.“. В случая в договора за правна защита и съдействие от 18.06.2021 г. /л.229 на делото/ е договорено общо възнаграждение /*** лв. без ДДС /, платимо изцяло по банков път до

18.06.2021 г., като и че сумата / *** лв. с ДДС/ е платима с банков превод, а приложените фактура от 18.06.2021 г. и преводно нареждане удостоверяват извършеното от ответника плащане, което се явява направен от него разход по делото. Предвид това, че в сключения между адв.М. П. и „А.“ АД, представлявано от Изп.директор Н.И. договора за правна защита не е диференциран размерът на възнаграждението срещу всеки един от трите предявени срещу дружеството иска, съдът е приел, че е то е по равно. Съгласно приложения списък по чл.80 от ГПК на стр.227 от делото, направените от ответника разноски са в общ размер 17052 лв. Предвид общият размер на разноските на ответника основание чл.78, ал.3 вр. с чл.80 от ГПК всеки един от ищите му дължи съразмерно на отхвърлената част от иска, както следва: Б. Ж.-*** лв., П. К.- *** лв., а наследниците на починалия в хода на производството ищец П. П.- Ж. П. Ж. и П. К. Ж. – *** лв. или по *** лв. всеки от тях.

По силата на чл.2, ал.5 от Наредба №1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, адвокатско възнаграждение се определя съобразно вида и броя на предявените искове, за всеки един от тях поотделно./ Определение №178 /05.03.2019 г. по гр.д.№3320/2018 г., IV г.о./.

С оглед на гореизложеното и вземайки предвид размерите на уважените претенции за неимуществени вреди съобразно чл.78, ал.1 от ГПК и чл.38, ал.2 от ЗА, предвидените в чл.7, ал.2, т.4, както и §2а от ДР на Наредба №1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения /в т.см. Определение №178/05.03.2019 г. по гр.д.№3320/ 2018 г. на ВКС, IV г.о./, съдът е определил възнагражденията на процесуалните представители на ищите. Молбата по чл.248 от ГПК вх.№10240/23.09.2022 г. от адв.А. Б. като процесуален представител на Ж. П. Ж. е частично основателна, а молба вх. №10767/06.10.2022 г. от адв.М. П. като процесуален представител на ответника „А.“ АД, с ЕИК:***** за поправка на очевидна фактическа грешка е неоснователна, тъй като в постановеното по делото решение №412/29.08.2022 г. не е допусната очевидна фактическа грешка.

Водим гореизложеното съдът

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ без уважение молба вх.№10660/04.10.2022 г. от адв.А. Г. С. от АК-С. като пълномощник и процесуален представител на Б. Т. Ж., с ЕГН-***** и П. К. Ж., с ЕГН-*****, двамата с адрес гр.К., бул.“О.“ №9, ет.7, ап**, за допълване на решение №412/29.08.2022 г., постановено по гр.д. №1496/2021 г. по описа на РС-К. и за изменението му в частта за разноските като неоснователна.

ОСТАВЯ без уважение молба вх.№10767/06.10.2022 г. от адв.М. П. от АК-С. като пълномощник и процесуален представител на „А.“ АД, с ЕИК:*****, седалище и адрес на управление гр.К., ул.“*****” №100 за поправка на очевидна фактическа грешка в решение №412/29.08.2022 г., постановено по гр.д.№1496/2021 г. по описа на РС-К. като неоснователна.

ИЗМЕНЯ постановеното по гр.д.№1496/2021 г. по описа на РС-К. решение №412/29.08.2022 г. в частта за разноските дължими от П. К. Ж., с ЕГН-***** и Ж. П. Ж., с ЕГН-***** в качеството им на наследници на починалия в хода на процеса първоначален ищец П. Ж. П. на „А.“ АД, с

ЕИК:*****, като вместо това постановява:

ОСЪЖДА П. К. Ж., с ЕГН-*****, с адрес гр.К., бул.“О.“ №9, ет.7, ап** в качеството му на наследник на починалия в хода на процеса първоначален ищец П. Ж. П., да заплати на „А.“ АД, с ЕИК:*****, седалище и адрес на управление гр.К., ул.”*****” №100, на основание чл.78, ал.3 от ГПК направените по делото разноси в размер на *** лв.

ОСЪЖДА Ж. П. Ж., с ЕГН-***** от гр.К., ул.”*****“ №8 в качеството му на наследник на починалия в хода на процеса първоначален ищец П. Ж. П., да заплати на „А.“ АД, с ЕИК:*****, седалище и адрес на управление гр.К., ул.”*****” №100, на основание чл.78, ал.3 от ГПК направените по делото разноси в размер на *** лв.

Решението може да се обжалва пред Окръжен съд-С. в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – К.: _____